

Haar moeder focust zich op de online B&B-beschrijving. ‘Het is niet al te duur, gelukkig’, mijmert ze. Aan de stoel van de taxichauffeur hangt een bordje: *Niet met de chauffeur praten a.u.b.* Brutaal als ze is vraagt ze de chauffeur toch hoe ver ze nog moeten. Het blijkt dat de taxichauffeur het niet al te nauw neemt met de taxiregels, want hij beantwoordt de meest gevreesde vraag der bestuurders zonder problemen. ‘We zijn er nu aangekomen.’

Met de achteruit-inparkeerkunsten die alleen een taxichauffeur heeft, zet hij het tweetal af bij het centraal station van Settlegreen. Jessica is in een wip de taxi uit, maar haar moeder doet er een stuk langer over. Rekening betalen, achterbak open, koffer voor koffer uit de auto sjouwen...

Zodra Jessica’s koffer zichtbaar wordt, de versleten koffer met een bloemenprintje, rukt ze hem uit de auto. Ongelukkig staat haar moeder naast de auto tussen een berg van zes koffers van verschillende formaten en gewichten.

Jessica kijkt haar moeder ongelovig aan. ‘Zes koffers?’ roept ze.

Haar moeder knikt. ‘Als je een week weggaat naar de andere kant van de provincie, dacht ik, heb je wel een aantal spullen nodig. Maar ik vraag me nu wel af hoe we dit in de trein krijgen.’ Ze duwt twee van haar koffers in Jessica’s armen en loopt strompelend met de overige vier richting het station. Jessica rolt met haar ogen en loopt dan haar moeder achterna.

Eenmaal op het station aangekomen is het nog niet afgelopen met de verrassingen voor Jessica. Een vrouw van minstens zeventig verwacht Jessica met haar kleindochter en Jessica’s moeder moet heel erg haar best doen om de vrouw te laten geloven dat ze écht de moeder van Jessica is en geen kidnapper.

Gelukkig halen ze hun trein nog op het nippertje. Tevreden zakt Jessica weg in de niet heel comfortabele, maar toch ook niet slechte stoelen van de tweedeklascoupé. Heerlijk, na het sjouwen van de koffers van haar moeder. Het duurt niet lang of ze ligt te slapen. Haar moeder is al gauw weer eens verzonken in de beschrijving van hun huisje op een boerderij in Hands-On-Hills, een klein dorpje in het uiterste westen van de provincie, waar ze een week zullen blijven.

Mevrouw Sarah

Na twee uur in de trein klinkt er een stem door de gangen van het treinstel die ook de coupé van Jessica en haar moeder bereikt. 'Over twee minuten arriveert de trein in Hand-On-Hills', zegt de stem.

Jessica schrikt wakker en vraagt haar moeder of ze er bijna zijn.

Haar moeder lacht. 'Dat kun je wel zeggen, ja! We zijn er zo'n beetje nu!'

Jessica staat op en pakt haar koffer. 'Ik heb er zin in!' zegt ze enthousiast.

Langzaam komt de trein tot stilstand. Zodra de deuren open glijden, springt Jessica naar buiten en snuift de frisse licht op. Enthousiast kijkt ze haar moeder aan. 'Dit is zo anders dan in Settlegreen! Overal bomen, struiken en gras en zoveel schattige huisjes!'

Haar moeder glimlacht. Ze vindt het fijn dat Jessica zich hier zo op haar gemak voelt. Zijzelf heeft dat gevoel niet meer gehad sinds haar Alexander is overleden. Er wellen tranen op in haar ogen. Snel vermant ze zich. Ze kijkt op haar horloge. 'Laten we snel een taxi regelen. We moeten nog een flink stuk reizen om bij de Turfweg te komen!' Ze pakt haar koffers op om samen met Jessica een taxi te regelen.

Als ze even later in de taxi zitten, krijgt Jessica pas echt het gevoel dat dit dorpje anders is dan de grote stad Settlegreen, waar ze vandaan komt. De taxichauffeur ratelt maar door over